

КРАСА, ЩО НЕ РЯТУЄ ПAVЛІНА ПУЛУ

Фото люб'язно надано автором

Павлина Пулу — журналістка, дизайнер, письменниця. 2011 року її оповідання посіло 3-є місце на конкурсі «Золота мантикора». Публікувалася у журналах для жінок «Життєві історії», «Порадник» та інших. Дипломант конкурсу «Коронація слова—2013».

Кажуть, що краса для жінки стає проблемою тільки у двох випадках: коли її немає і коли немає нічого, крім краси. У головній героїні краса була. Але якщо жінка певна, що це єдине, чим вона порятує світ, то боротьба за вроду стає фанатичною.

Надька-Верона ще з дитинства мріяла жити на батьківщині Ромео і Джульєтти, а опинилася... у Сибіру. Її надзвичайна краса завжди була їй надійним щитом, який раз у раз заслоняв її від усіх негараздів і навіть від смерті. Але проти болісної самотності й беззмістовності життя врода безсила.

Поряд із Надькою завжди було багато чоловіків. Але свою половинку вона не втримала. Засліплена власною вродою, вона не бачила, що справжнє кохання — поруч. І тільки коли краса минула, багато що стало зрозумілим.

Якщо ви любите романи, як життя, якщо вам кортить прочитати щось щире, справжнє, буденне і страшне, красиве і жахливе водночас, ще й довершено написане — я вас вітаю. Ви знайшли «свій» твір.

Наталка Шевченко, член Національної Спілки письменників України

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

КРАСА, ЩО НЕ РЯТУЄ

ПАВЛІНА
ПУЛУ

ІНТЕР

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

КРАСА,

ПАВЛІНА

ЩО НЕ

ПУЛУ

РЯТУЄ

Дипломант
Міжнародного літературного конкурсу
романів, кіносценаріїв, п'єс,
пісенної лірики
та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ **КЛУБ**
2013 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
П88

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-966-14-6300-3

- © Пришлюк П. М., 2013
- © DepositPhotos.com / George Mayer, smeagorl, обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

ДВА РОМЕО

Надька любила дивитись, як б'ються півні — дзьоб до дзьоба, голова до голови, пристрасні, гребені червоні, у-у-ух, які шалені, скільки динаміки, енергії, нервів, руху... Таких півнів у своєму житті вона зазвичай зводила, щоб побилися за неї, бажано до крові... Анатолій Лук'янович Шистачок, її вінчаний чоловік, і доктор Бау, вже старший мужчина із сивими бачками, що смішно ворушилися, коли він жував, із солодким зеленкуватим поглядом, який щоразу при зустрічі занурювався їй у декольте, пірнав, наче вправний плавець, у біле пудингове тісто грудей, — вона крутила ним як заманеться. А гарна ж, можна і покрутити... Доктор Бау в цей момент млосно потягувався, розкурював цигарку і казав:

— Мила ви моя Вероно, якби мені таку даму серця, то я би щодня вбивав для неї мамонта і норку — щоб мала, що їсти і у що вбирати таке розкішне тіло.

У відповідь Надька сміялася своїм сріблястим сміхом, сміх мелодійно переходив у гортанне муркотання, і вона ніжно, пальчиком, смикала доктора Бау за борідку, яка приховувала його подвійне підборіддя, робила трохи схожим на вождя революції, а трохи — на старого задерикуватого цапа. Іноді Надька дозволяла йому платити, себто доплачувати, — за свої покупки. Одного разу він доплатив за духи, про які мріяла кілька років,

КРАСА, ЩО НЕ РЯТУЄ

а для їхньої родини вони були занадто дорогі. Доплатив за комбінацію, за панчохи, за туфлі. Винагородою за таку щедрість стала сама Надька — у комбінації, панчохах, туфлях. Винагороду свою вона вирішила піднести докторові Бау саме тоді, коли вдома був Толічка.

Толічка саме грав із доктором Бау в шахи і програвав уже третю партію, тому нерви у нього напружились, як кігті у роздратованого кота. Йому хотілося набити доктора по голові шахівницею і запхати йому в рота свою чорну королеву, яку щойно прибрала з поля біла тура, аж раптом із горнятками кави на таці з'являється його Надька-Верона — на височезних підборах, у панчохах і комбінації. Ласкаво усміхається, наче нічого й не сталося, гострі від збудження соски пробивають тонку тканину рожевої білизни, із-під нейлону просвічують передчасно набряклі на ногах вени, чорне волосся блищить рівнеськими кучерями на голові, а погляд доктора Бау потапає в її глибокому декольте, і безнадійно-відсторонена усмішка старечого збудження, жовта, довга, кінська усмішка, займається на його обличчі.

«Розумниця, — думає Толічка, — хоч щось зробила правильно. Тепер я виграю на одному подиху». І справді Толічка виграє. Його пішак досягає протилежного краю шахівниці, білий король, збитий із ніг новонародженою чорною королевою, падає, і доктор Бау розгублено повторює:

— Не може бути, не може бути, я ж вигравав...

Він нервово облизує губи — колишній чемпіон із шахів, — поплескує себе долонями по підборідді, а потім

махає рукою — та нехай, Верона варта не однієї такої партії. І сідає за стіл біля неї. Ліктем випадково торкається до грудей, пояснюючи дію кофеїну на людський організм, коліном — до ноги, під столом наступає на туфлю і, вдихаючи запах «Шанель № 5», гучно сопе їй під вухом. Надька — вона ж політик у цій справі, вона ж фахівець у півнячих боях — солодко вигинається над столом, щоб її драглисті мармеладові груди лягли двома сунічними галяретками на скатертину, і, не відводячи погляду від Толічки, свого синього слизького холодного погляду, облизуючи губи від спраги, бо їй аж гаряче стало від своєї безсоромності, відсуває долонею лікоть доктора Бау:

— Обережно, — каже, — ви мене ліктем товчете у груди. Вони ж ніжні, їм боляче. І ногу заберіть із моєї туфлі — у вас ноги як костилі.

Доктор Бау ховає руку під стіл, і його пальці повзуть внутрішньою частиною нейлонового стегна.

— Які ти, Надько, тістечка спекла, просто смакота, не відірватися, — каже Толічка.

Його губи в крихтах і варенні, а руки спокійнісінько лежать на столі, наче все так і має бути, і ці сумирні руки своєю пасивністю деруть Надьчине серце колючим дротом, бо чого це він не ревнує, треба ж ревнувати таку гарну жінку, а не тістечка їсти.

«Ну, Толічко, зараз ти в мене закукурікаєш», — думає роздратована Надька, бо якщо вона запланувала півнячі бої, то вони таки відбудуться, і ніхто її життєвого розкладу не змінить. Вона знову вигинається, тільки вже

КРАСА, ЩО НЕ РЯТУЄ

не над столом, а на спинку крісла, опускає повіки, робить дуже задоволене обличчя, а потім, наче її совість замучила від таких розкошів, різко запитує у доктора:

— Що ви там шукаєте? Може, щось загубили?

Жовті вуста Марка Альфредовича Бау майже торкаються до її вуха, ласолюбний погляд солодко спочиває на грудях, а рука й далі намацує оте, загублене.

— Вас загубив, мила моя Вероно, кого ж іще, як не вас? — шепоче він жінці.

— Ти дивися, тісто аж у роті тане, солодке, ніжне... Що ти туди додаєш? Докторе Бау, зробіть аналізи цього тіста, бо у нього мусить бути якийсь чар-зілля підмішане. Нереально смачно, — Толічка наче нічого і не помічає.

Надька обмірковує ситуацію — може, розлюбив, може, істеріку закатати, що честь своєї жінки не захищає, а їсть, як борсук, коли в нього на очах Верону, красуню, звабницю, так просто відбиває старий доктор Бау? І цієї миті лунає дзвінок у двері. Надька вивільняється з остогидлих докторських обіймів. Єдине, чого вона хотіла досягти цим фліртом, виявилось недосяжним, тож можна тепер бути різкою, поганою і відшити старого так, щоб і ноги його на порозі більше не було. Толічка пожвавлюється, витирає крихти з губ, причісує масниці від тістечка пальцями волосся, щоб не куйовдилось. Доктор Бау згасає — він розуміє, що сьогодні вже не буде такої бажаної миті близькості з цією жінкою, то й сидіти тут нічого. Та до них приходить гостя — Марічка, і все змінюється.

Вона теж із України, як і Толічка з Надькою. Марічка старша за Надьку на сімнадцять років, а за Толічку — на сім. Вона самотня, розлучена, дуже добра жінка. Навчила Надьку пекти печиво, вивела Толічці пляму з піджака краще, ніж у будь-якій хімчистці. Чуйна, завжди вислухає, зрозуміє, усміхнеться. Марічку всі люблять, і доктор Бау — теж, бо вона ніжно його запевняє, що він не старий, а зрілий, не підтоптаний, а підкований, не здохлий кнур, а стріляний горобець, і вік для нього лише додаткова прикраса. Надька їй співчуває, адже бути розлученою — це таке приниження, приниження з усіх принижень, і водночас поважає — Марічка вміє робити завивку краще, ніж у будь-якій перукарні, рівнесенько, ніжно... Уміє пофарбувати волосся у чорний колір, хоча собі не фарбує, а носить довгу сиву, зовсім не модну косу, зібрану в акуратну гульку на потилиці. Толічка завжди на неї бурчить, але в присутності цієї жінки його обличчя світлішає і стає задоволеним, отже, йому вона теж подобається, хай і таємно.

Марічка принесла цукерки з лікером, які сама ж і виготовила — до всіх своїх чеснот вона ще й уміла варити шоколад.

— Привіт, Надюсю! Яка ти гарна, що й очей не відвести, а у вас, докторе Бау, вигляд ще загадковіший і принагідніший, ніж завжди. Оце так чоловік, кажу я своїм друзям про вас, оце так особистість. Стільки досвіду, знань! Стільки пережити і залишитися таким молодим і бадьорим — це талант, докторе Бау. Правдивий талант. Толічко, що це в тебе за пір'їнка на штанях?

КРАСА, ЩО НЕ РЯТУЄ

Марічка стріпнула в Толічки зі штанів пір'їнку, потиснула руку докторові, поцілувала Надьку в щоки, і здалося, що кімната враз сповнилася гамором, людом, гістьми... Наче ціла юрба щасливої усміхненої публіки увірвалася до вітальні Шистачків. Тому всім трьом захотілося посунутись, щоб звільнити Марічці місце. Вони сіли, щільно притиснувшись одне до одного на канапі, а Марічка показала на худенького хлопчину з великим масивним фотоапаратом у кутку, якого досі ніхто не помітив:

— Знайомтеся, синочок моєї подруги Олесі з універсаму, тієї, в якій я какао беру з-під прилавка, Олежик. Він фотограф. О, як ви гарно сидите, просто як для знімка. Олежику, сфотографуй. — І вже знову до них, наче по секрету: — Я його привела, бо думаю, у нас жодної картки разом, а треба ж мати пам'ятку, мало там що зі мною станеться, то я вирішила, що нехай прийде і зніме. Спершу вас трьох, потім Верону з доктором Бау, а потім нас із Толічкою...

На фотографії — двоє чоловіків: щасливий від можливості торкатися до пишного жіночого тіла, виструнчений, зібраний та поважний доктор Бау і знудьгований сутулуватий Толічка, що з'їхав униз, як торба з борошном, — лисина виблискує, чоло наморщене, він наче ухиляється від дружини, опершись на бильце канапи. А посередині, зважливо вигнувшись, щоб її великі груди здавались ще більшими, сидить Верона. Вона вагітна, та жоден із чоловіків про це не знає. Навіть доктор Бау — їхній сімейний лікар.

Зміст

Два Ромео	9
Жінка, яка не плаче	15
Дід тримає на руках кішку	26
Кастрати	37
Старість і мармелад	47
Фотографія в газеті	64
Молоденький півник у винному соусі	72
Ангуанетта	87
Закохані	98
Тиша осені	111
На снігу	122
Батистова блузка в горошок	132
Усміхнена Верона	140
Заплакана Верона	152
Хтось, хто ніколи не забуде	164
Переляканий заєць	182
Любов	201
Широкий світ поза нею	218
Півні	249

Літературно-художнє видання

ПУЛУ Павліна
Краса, що не рятує
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *В. І. Стах*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *І. М. Хижняк*

Підписано до друку 16.10.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ “Універсальний бізнес”»

83096, м. Донецьк, вул. Куїбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kreda.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Пулу П.

П88 Краса, що не рятує : роман / Павліна Пулу ; передм. Н. Шевченка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 256 с.

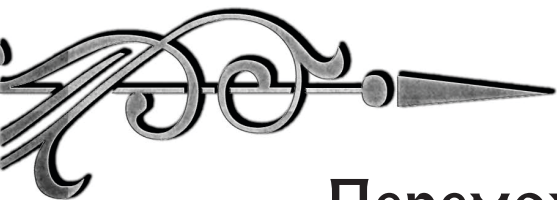
ISBN 978-966-14-6300-3

Надька-Верона — жінка надзвичайної вроди. І своєю красою вона все життя майстерно користувалася, граючи чоловіками та зіштовхуючи їх, наче півнів у півнячих боях. Але чи гарантує ця врода щастя, якщо за нею нема нічого, що надає сенс існуванню людини? Бо коли краса помарніє — що залишиться?..

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

Переможці конкурсу

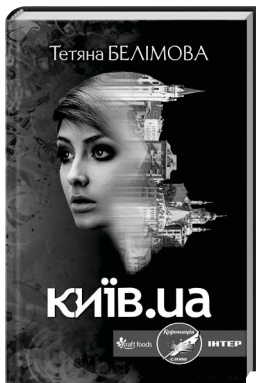
Друга премія конкурсу «Коронація слова–2013»!

Хто такий той дивний обліковець і чому він обрав для опіки 18-річну Мілу? У світі нематеріальному обліковці людських душ — найзагадковіші постаті. Їм суворо заборонено втручатися у життя своїх опіканців. Їхня мета — вести облік радощам і жалям. А потім усе переводити у гроші. Навіщо — питання, на яке жоден з обліковців не знає відповіді. Та що станеться, коли цей світ і світ потойбічний перетнуться і людина зможе побачити свого обліковця?

Третя премія конкурсу «Коронація слова–2013»!

Прикрашена кришталем і діамантами та напакована коштовними речами золота клітка не перестає бути кліткою. Навіть якщо поневолену пташку господар возить за собою, мов оздобу, по модних вечірках і дорогих курортах, — це не дає їй свободи.

Льона-Альона у шлюбі почувалася не просто позбавленою голосу пташкою з підрізаними крильми, а ще й зазнавала жорстокої тиранії та знущань від свого «господаря», чоловіка-самодура. Та навіть така сумна історія може закінчитися щасливо. А точніше, поступитися місцем зовсім іншій: у якій ти комусь цікава, де тебе люблять і коли просто хочеться жити. І початися все може в соцімережі з маленької зеленої цяточки в чаті, яка позначає твою присутність.

«Коронація слова–2013»!

Спеціальна відзнака
від ГО «Книжковий простір»
літературного конкурсу
«Коронація слова–2013»!

Коли тобі випадає можливість змінити своє життя — це везіння чи прокляття? Семеро пасажирів одного автобуса занурени кожен у власні невеселі думки. Вони й гадки не мають, що опинились разом не випадково. Відтепер доля незнайомих — перетворитися на шахові фігури в якійсь незбагненній і моторошній грі. І вони мають зробити вибір, від якого залежатиме їхнє майбутнє...

Сучасна сага
у кращих традиціях класичної
літератури!

Валя, Рита, Таня, Марія — про таких кажуть «нерозливого»: разом зростали, ділилися мріями та сподіваннями. Але з часом кожна пішла своєю дорогою. Одна облаштувала своє життя, друга втратила себе й не знає, як жити далі, інші... Вони зустрінуться через п'ятнадцять років і почнуть оповідати свої історії. Тієї ж миті з'ясується, що їхні шляхи не розбіглися, а навпаки...

Генеральні партнери конкурсу «Коронація Слова»

ІНТЕР

Партнери

Інформаційні партнери

